

VUČEDOLSKI PRIZOR

Ondje gdje je davno, davno neki čovjek
zagledan u gustu šumu, zagledan u mutnu vodu
u strahu od duhova u stablima i virovima
i od zvjerinja, i od razbojnika koji kadšto plove Dunavom
valjao gnjilu glinu, na blagom ognju pekao sud
i svjetlao ga sve do tamna sjaja, do ljepote
sad u glibu leži dijete, zagledano u nebesa.
Okolo grla mu je dubok, blistav rez
kao crna ogrlica na vratu grlice.

(Forum, 7-8, 1994.)

KIP

Tko je taj
koji stoji sam sred sravnjena sela
pred razvaljenom crkvom potonulom u ponor
tko je taj
visok kao kip na postolju
a do kukova zakopan u suhu zemlju
taj golih rasporenenih grudi, gnjile utrobe
je li to tvoj brat, moj otac, susjedov sin
taj smrskane lubanje
taj bez lica
koji stoji sam i visok sred sravnjena sela
kao kip.

(Forum, 7-8, 1994.)

U RAZORENOM, PUSTOM GRADU

U razorenom, pustom gradu
kad oglasi se noću ćuk iz neke rupe
iz zida iznad izgorjelih postelja
iz razvaline koja je još jučer bila
nečiji dom
strah me hvata da nam opet ide smrt u pohode
zrakom, u odjeći od teških kovina
i nabijam kacigu na čelo, uvlačim se u zid kuće
koja ima samo pročelje

uvlačim se u te krhke cigle, u tu rasutu žbuku
u svoj nezaklon
među naše mrtve
koje ne možemo ni pokopati.

(Forum, 7-8, 1994.)

ONAJ IZ MRAKA

Ugasit ću svjetlo
da te nitko osim mene ne vidi
da ne vidi nas nitko
ni nevidljivi strijelac
koji ti je prozor raznio tanetom
ni onaj iz mraka
koji vreba podmuklo
poput umiljate kune zlatice
ne bi li nas kako pokazao
kao one koji ruše krhku kolibu
koji razaraju svetost
kao bolesnike, razbojnike
ne bi li i dalje nesmetano
samo svoj lov lovio
samo svoju lađu opremao
dok smo mi u ludnici,
u uzama.

(Hrvatsko slovo, 19. 6. 1998.)

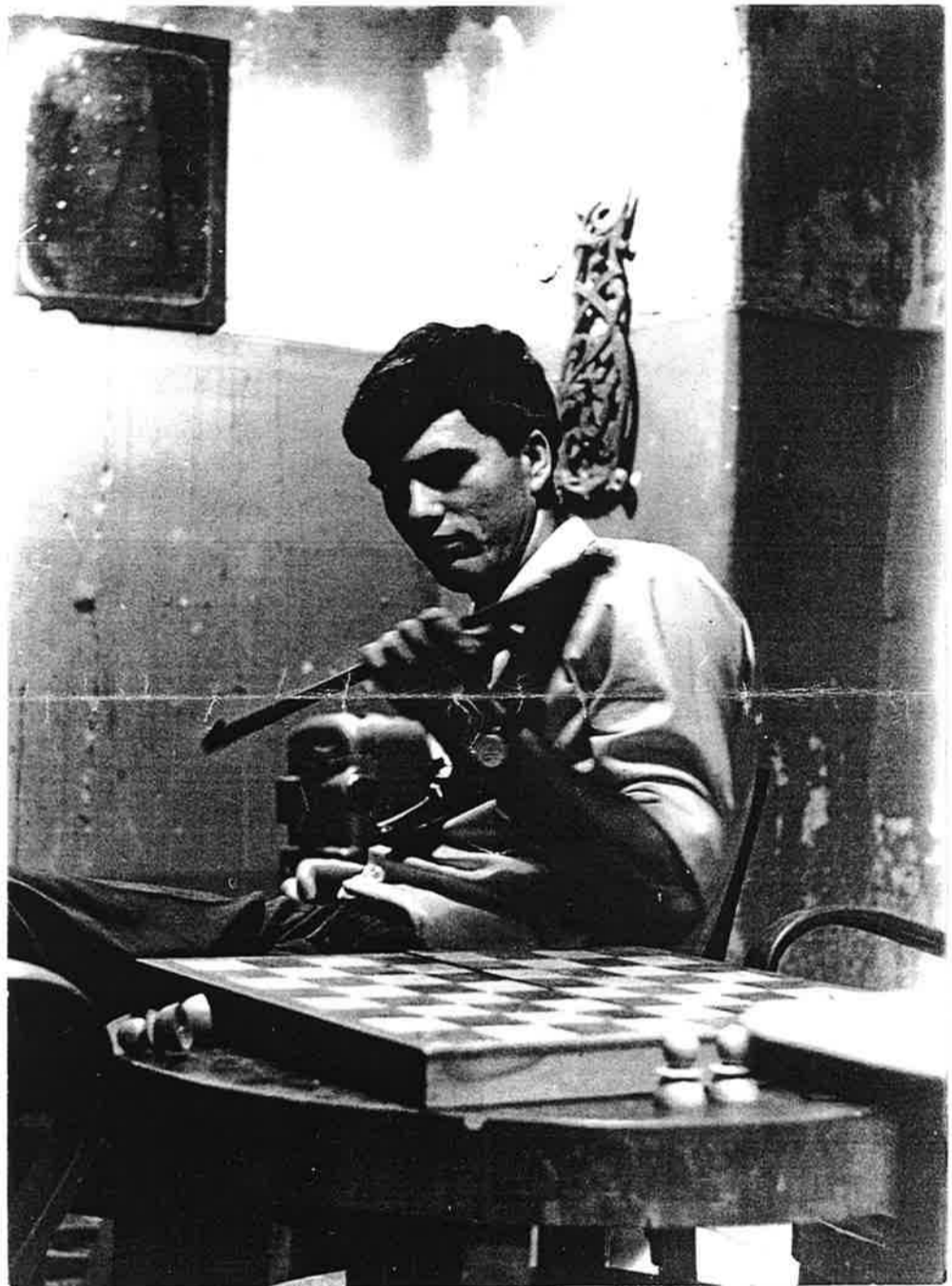
POD BOSIM STOPALIMA

Pod mojim bosim stopalima,
pod potplatom postola
osjetim pokatkad vlastito tkivo:
one, koji su već odavno u vječnosti,
one, koji su me vjekovima gradili,
vjekovnije nego kulu, katedralu,
dijelove njihovih tjelesa
što još uvijek raznose ih vode
koje s brijegova se slijevaju
u ovu kalnu dolinu.

(Hrvatsko slovo, 12. 9. 1997.)

DUBRAVKO
HORVATIĆ

(Zagreb, 9. 12. 1939.)

NAŠ DOM

Neka se svine naš krov pod težinom snijega
neka se uruši pod udarom kiše, bure, vihra
neka izgori od vatre groma, od ognja oluje
neka se zidovi zacrne od kukaca i crva

i neka naš dom bude podrtina koju razdire drač
i neka ga se klone kao da u njemu kuga vlada
i neka se prijete da će ga, nakazna, sravniti s tlom

ali to ostaje naš dom, samo naš dom
i nikakva nam sila ne može ga oteti
i samo mi smo, i mrtvi i živi, gospodari u njemu
samo mi,
zanavijek

Kampor, srpnja 1997.

(Hrvatsko slovo, 12. 9. 1997.)

Ispravak:

U *Drugotisku* od 6. veljače napisao sam uvodnu riječ pod naslovom *Isprika i dvije napomene*, koji je mehanički ponovljen i 13. veljače, iznad posve drukčijeg teksta što se trebalo zvati *Molba i prigovori*.

Pjesnički izbor od 20. veljače (*Tri hrvatske poetese*) nisam želio opteretiti ovim ispravkom, ali današnji ipak moram.

Točnosti radi.

I.M.